

(Мт. 8, 29)? Ако говоре да ће бити мучења, онда свакако знају да ће бити и суда и исплате и казне. Не мојмо гневити Бога, поврх злих дела, још и неверовањем речима о васкрсењу“ (св. Јован Златоусти).

На сличан начин поучава св. Јефрем Сирин: „Нека ваш разговор буде једино о суду и о вашем оправдавању. Ма шта да чините, на путу или за трпезом или на постељама или шта друго, увек имајте на уму суд и долазак Праведног Судије. У срцима својим помишљајте и једни другима говорите: Каква је то тама најкрајња (Мт. 8, 12)? Какви су то огањ који се не гаси и црв који не умире (Мк. 9, 4)? Какав је то шкргут зуба (Лк. 12, 28)? Увек разговарајте о томе међу собом, и дању и ноћу, како ће тећи огњена река (Дан. 7, 10) и очистити земљу од безаконја оних који живе на њој?... Неопходно је правилно расуђивање о овоме, мислити о томе дању и ноћу, јер ко свагда мисли о смрти, тај неће много грешити“.

Блажени Исихије Хозевит, који је најпре живео у лењости и немару, након једне тешке болести је одлучио да се исправ, а да би се учврстио у новом животу, поставио је себи за правило да непрекидно размишља о смрти. Такво размишљање не само да га је одвојило од грехова, већ га је и уздигло на висок степен врлине. Провео је 12 година у својој келији, као тиховатељ, не излазећи, јео је само хлеб и воду и даноноћно плакао због својих грехова. Пре него што ће се упокојити, братија му је пришла и почела да га моли да им макар пред смрт каже нешто поучно. Искусством уверен какву корист човеку доноси сећање на смрт, Исихије је уместо ма какве поуке

узвикнуо: „Опростите ми браћо. Онај који има сећање на смрт, никада не може сагрешити“. И са овим речима је предао свој дух Господу.

И заиста браћо, не може да сагрешити! „Сети се својих последњих дана и никада нећеш сагрешити“, учи премудри син Сирахов (7, 39).

Ослободивши се од грехова, онолико колико је то у нашој моћи, сусрешћемо смрт са радошћу, јер је она љута једино за грешнике, а за праведнике је прелаз из мрака на светлост, из тамнице на слободу, из труда у покој, из стране земље у домовину.

Један побожни старац који је достигао дубоку старост, на крају је легао на самртничку постељу. Братија га је окружила и горко су плакали због разанка са њим. Старац је, напротив, био пун радости и отворивши своје очи, благо се насмејао. Мало поћулавши опет се насмејао, а након неколико минута тишине, насмејао се и трећи пут. „Ми плачемо, а ти се смејеш“, рекоше му братија. „Да“, одговорио им је старац, „смејем се. Први пут сам се насмејао томе што се сви ви бојите смрти, други пут зато што нисте спремни за њу и трећи пут стога што прелазим из напора у покој“.

Молитвама преподобне Пелагије, нека би нам Господ помогао да се тргнемо из сујете живота и да поставимо себи за правило, иако не често, да на пример неколико минута пред одлазак на спавање мислимо о смрти и будућем суду. Такво ће нам размишљање неизоставно бити корисно, као што је и било корисно свима који су му прибегавали.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

**ДВАДЕСЕТ И ПРВА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ
САБОР ОТАЦА СЕДМОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА**

йрейодобна Пелагија, йрейодобна Таусија, св. муч. Пелагија

Лк. 7, 11 - 16, зч. 30; Јн. 17, 1 - 13, зч. 56.

Гал. 2, 16 - 20, зач. 203; Јевр. 13, 7 - 16, зч. 334.

ейиской Миѣрофан Зноско Боровски
НЕДЕЉА 21. ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

Прича о Сејачу. Семе је реч Божја, а земља јесу људска срца. Драга браћо и сестре, ми смо хришћани и живот који нам је Бог даровао схватамо као служење. Наш живот треба да је служење Богу, служењем Логосу: „Логос постаде тело... видесмо славу Његову, славу од Оца Јединородног“ кличу апостоли, сведоци живота на земљи Јединородног. И ми смо Промислом Божјим постављени једни уз друге, да би смо речју служили једни другима.

Наше општење се највећим делом одвија путем речи, али да ли смо свесни тога да сваки човек, а нарочито хришћанин треба да се опрезно односи према речима? Ми се сусрећемо, окупљамо, разговарамо. Ови наши сусрети и наше речи у разговорима изражавају наш унутрашњи садржај, осликавају степен наше хришћанског настројења и меру наше верности Оваплоћеном Логосу, Господу исусу Христу.

Човек из неког разлога сматра

да уколико се налази у неком друштву треба да говори, често губећи меру; и сматра да треба да одговори на сваку реч, на сваку замерку која му је учињена. Неије ли ово због тога што човек жели да се покаже пред другима, да покаже да је и он мудар или се пак боји да ћутањем не унижава себе у друштву?

Речи се расипају без икакве пажње, у опијеношћу собом, а често и у гневу. Речи се расипају без икакве контроле, онај који говори уопште не мисли о томе да као прво ове речи одлазе у вечност, као друго да ће нам наше речи судити: нећу вам Ја судити, већ свака реч која излази из ваших уста, говори Господ, и као треће да ове речи могу у породицу и заједницу унети немир и изазвати поделе. Је реч је и семе и везивно ткиво које треба да уједини у Христу и људе и друштва.

Размислите како се ми лако мислено односимо према тако распрострањеној навици осуђивања.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

схи-ијуман Сава Псковско-Печерски

УНУТРАШЊИ ЖИВОТ

Обично и не придајемо значај ове греху. Окупљамо се, расуђујемо, расуђивање прелази у осуђивање, у оговарање познаника и ближњих, што уопште и не сматрамо за грех. А осуђивање је управо искориштавање речи на зло. И ако нама осуђивање постане разонода, као да се наслађујемо њиме, оно ће постати рана која нам разједа живот. Ова рана духовно опустошује онога који осуђује и удаљује људе једне од других, уноси раздор.

Када се догоди да те неко осуђује, било праведно или услед неадекватности, уздржи се и потисни унутрашњу пометњу, затвори уста и почни да изговараш унутрашњу молитву. Истог тренутка, видећеш да је звер угушена! Међутим, свака победа подразумева борбу. Уколико желиш да потчиниш и искорениш страсти, научи се да заволиш смирење и самопрекорвање. Твоје страсти ће једино на тај начин ишчезнути и бити избрисане.

Кад те надвлада гнев, требало би да схватиш да га ти потхрањујеш, и да ћеш га следећег пута затећи још снажнијег. Међутим, уколико га на начин који смо већ споменули угушиш чим се појави, схватићеш да га изгладњујеш, и кад се појави следећег пута биће слабији, а затим још слабији, да би временом твој гнев био сасвим исцељен.

Старац Јефрем Аризонски

Зашто смо ми тако лакомислени на речима? Зашто тако лако грешимо на речима? Ето, "светлост дође у свет..." А ми, шта чинимо? Ми пропагирамо зло, крећемо се кроз атмосферу моралног распада, сами стварајући ову атмосферу... Зашто? Зар не због тога што ми веома мало живимо духовним животом? Зар не због тога што губимо способност да контролишемо себе саме, што смо захваћени трулежношћу и живимо расејано? И зар не зато што добро у нама није целовито, што живимо само комадићима добра, па и тим комадићима се ретко ко-

ристимо. Не сконцентрисано, не целовито добро у нама нема потребну силу, не светли, па стога и не примећујемо у ближњима добро, које нас са њима сједињује.

За подвиг у заједничком општењу Промисао Божји нам је оставио општење у молитви, у речи и у ношењу бремена једни других. У овом подвигу узајамног општења, треба да у ближњем тражимо оно позитивно. А греховно? Њега ће Господ одстранити и Он Сам свакоме дати по делима његовим.

„Нисам дошао да судим свету, него да спасем свет” - говори Господ, а у овоме ми смо Божји сарадници.

Реч која излази из уста хришћана, треба да буде реч која изграђује, која усмерава ка Христу. По нашем хришћанском призивању, ми смо сејачи речи Божје у овоме свету и као такви свагда треба та памтимо речи Господње: „А ја вам кажем, да ће за сваку празну ријеч коју рекну људи дати одговор у дан Суда. Јер ћеш због својих ријечи бити оправдан и због својих ријечи бити осуђен.” (Мт. 12, 36, 37). Амин.

Прошјереј Григорије Дјаченко **О БУДУЋЕМ СУДУ**

Преподобна мати Пелагија, чији спомен празнујемо, некада је била позната Антиохијска плесачица и водила је потпуно безакони живот. Покајању и Христовој вери ју је привео св. епископ Нон, који је у Хришћанство превео 30.000 арапа. Једном, док је епископ поучавао народ у храму, говорећи о страшном суду и награди, десило се да је и Пелагија ушла у храм. Поука је на њу деловала тако снажно, да је била потрешена страхом Божјим и није могла да заустави сузе. Пришла је св. Нону, пала пред његове ноге и са сузама молила да је крсти, називајући себе морем греховним и безданом нечистоте. Видећи да се грешница истински раскајала, епископ Нон ју је крстио. Два дана након крштења се ђаво јавио светој Пелагији у ноћи и разбудио је говорећи јој: “нисам ли ти ја даровао толико богатство? Зашто си тако љута на мене? Молим те, немој ме правити подсмехом за хришћане”. Али светитељка се помоли и осени крсним знамењем и ђаво је нестао, не јављајући се више. Потом је света Пелагија сво своје имање предала на располагање светом Нону. Он јој је наредио да имање разда сиромасима, рекавши: „Нека паметно буде потрошено оно што је зло зарађено”. Света Пелагија се обукла у власеницу и подрасник св. Нона, удаљила се у Јерусалим и подвизавала се у затворништву под мушким именом Пелагије. Овде је и скончала, 457. г.

Дакле човек има велику корист од тога да размишља о будућем Су-

ду и ономе што ће примити праведници и грешници након смрти у вечном загробном животу. Не само преподобна Пелагија, већ мноштво грешника, након размишљања о будућем суду, устајали су из свог моралног сна и будили се за свој нови хришћански живот.

„Неискидно ћемо”, каже св. Јован Златоусти, „говорити и себи и другима: постоји васкрсење, и очекује нас сташни суд. Уколико видимо ма кога да је обузет сујетом и да се надима овоземаљским добрима, рећи ћемо му ово исто и објавити му да ће све то остати овде. Уколико опет видимо другог да је притиснут невољама и да је клонуо, рећи ћемо му исто ово указујући на то да невоље имају крај. Уколико угледамо некога да се преда безбрижности и лењости, изнесимо му опет исто ово истичући да ће човек морати да да одговор за безбрижност. Ова реч, која је изнад свих терапија, може исцелити душу... Имајмо пред собом ово (Суд Божји) свакога дана”.

„Уколико непрекидно будемо имали ово у мислима, ништа од садашњих и пролазних ствари неће нас задржати, јер је оно што је видљиво пролазно, а невидљиво је вечно. Непрестано, пак, говоримо себи и другима: постоји васкрсење и суд (мораћемо дати) одговор за дела. Нека ово говоре и сви они који верују у судбину, па ће се и они муњевито ослободити ове гнусне болести... О чему говориш? Не очекујеш ли васкрсење и суд? Ово и демони исповедају, а ти не исповедаш? „Зар си дошао амо”, говоре они, „прије времена да нас мучиш”